

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

El fons de Ros Marbà, a l'arxiu de l'Orfeó Català El Punt Avui - 09/07/2019	3
ROS MARBÀ DONA L'ARXIU A L'ORFEÓ Ara - 09/07/2019	4
ICTUS ENSEMBLE/ COLLEGIUM VOCALE GENT/SUZANNE VEGA Rock de Lux (RDL) - 01/07/2019	5
Sabadell allotja l'Orquestra Segle XXI en el seu retorn Diari de Sabadell - 09/07/2019	6
Amateurs i professionals El Punt Avui - 09/07/2019	8
Gilberto Gil, bossa familiar La Vanguardia - Catalán - 09/07/2019	9
L'IDIOMA DE LA ROSALIA VilaWeb Paper - 09/07/2019	10

MÚSICA**El fons de Ros Marbà, a l'arxiu de l'Orfeó Català**

La presidenta de l'Associació Orfeó Català, Mariona Carulla, i Antoni Ros Marbà formalitzaran avui a les 18 h la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (Cedoc). El fons, que ja es va dipositar el març del 2018, ara ja està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del Cedoc. Format per tretze caps de d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies, programes dels seus primers concerts i documentació més recent, aquest fons musical representa només una petita part del total que Ros Marbà té a casa seva. Hi sobresurt especialment l'esborrany de la partitura d'*El giravolt de maig*, hològrafa del mateix Eduard Toldrà, i també diverses composicions del mestre Antoni Ros Marbà. ■ **x.c.**

ROS MARBÀ DONA L'ARXIU A L'ORFEÓ

El director d'orquestra i compositor Antoni Ros Marbà ha cedit part del seu fons musical al Centre de Documentació de l'Orfeó Català, que inclou 13 capsos amb composicions manuscrites, cartes i documents.

► 1 Julio, 2019

PHILIP GLASS

21 MAY / Palau de la Música /
BARCELONA

ICTUS ENSEMBLE / COLLEGIUM VOCALE GENT / SUZANNE VEGA

27 MAY / Palau de la Música /
BARCELONA

El Palau de la Música celebró (con retraso: el compositor cumplió 82 años el pasado 31 de enero) el 80º aniversario de Philip Glass con un ciclo de conciertos donde, entre el 15 de enero y el 20 de junio, distintas formaciones interpretaron varias de sus obras.

El momento cumbre fue, por supuesto, la presencia del propio compositor en un programa que se abrió con el Orfeo Català y el pianista Albert Guinovart encarando "Vessels", uno de los fragmentos de la banda sonora de "Koyaanisqatsi", el filme de Godfrey Reggio estrenado en 1983.

El venerable Glass se materializó al piano con "Mad Rush" y concluyó la velada –con el público puesto en pie entre vitores de entusiasmo– con las delicadas notas de "Closing", el tema que cerraba el ya mítico "Glassworks" de 1982 (su debut en el *roster* de CBS). Entre medio, dos de sus más aventajados discípulos –la japonesa Maki Namekawa y el ruso Anton Batagov– descifraron partituras para piano (a cuatro manos

Celebración Glass. Foto: Antoni Bofill

en la torrencial "Stokes") con momentos subyugantes, como el de Namekawa abordando varios fragmentos de "Mishima" (acudan a su álbum de 2018 editado por Orange Mountain Music).

El otro *must* del ciclo fue la interpretación de "Einstein On The Beach", la obra que, con puesta en escena de Robert Wilson, pulverizó el concepto de ópera cuando se estrenó en julio de 1976 en el Festival de Aviñón; su representación en el Liceu barcelonés en el otoño de 1992 –también se puede ver en Madrid en el Festival de Otoño del mismo año– se saldó con abandonos, abucheos y aplausos. Los años no han restado poder hipnótico a estos doscientos minutos de música y voces que fluyen desde el amplio mar del minimalismo, incluso en esta versión sin escenografía (en todo caso, con una "casual" que permitía a los ofi-

ciantes descansar, tumbarse sobre la tarima o simular que leían cuando su participación no era necesaria).

Los belgas de Ictus Ensemble (instrumentos; titánica la labor de los teclistas) y el Collegium Vocale Gent (voces) se lanzaron sin red y con resultados extraordinarios a los envites de esta "ópera abstracta" que contó con el reclamo de una Suzanne Vega –sobria, carismática– en el papel de narradora.

"Einstein On The Beach" permite que el público entre y salga durante la interpretación. El firmante no se movió de su asiento durante las tres horas y media del espectáculo, algo que hizo la mayor parte de un Palau (atención: con un gran porcentaje de público por debajo de la treintena) que terminó aclamando este caudal musical, uno de los emblemas culturales de las vanguardias del siglo XX. **JUAN CERVERA**

Oci P24

Sabadell acull l'Orquestra Segle XXI

Sabadell allotja l'Orquestra Segle XXI en el seu retorn

Pilar Armengol · @parmengol_pilar #OrquestraSegleXXI #Beethoven

MÚSICA En el seu vintè aniversari, aquesta formació catalana oferirà la Novena de Beethoven al Palau de la Música. Unes 40 famílies acullen els músics mentre duren els assajos al centre cívic Sant Oleguer

L'Orquestra Segle XXI està fent una estada a Sabadell per preparar el concert que oferirà aquest vespre al Palau de la Música Catalana, on tocarà la Novena Simfonia de Beethoven. El concert és amb motiu del vintè aniversari de la formació. Aquesta orquestra, nascuda a cavall d'Igualada i Vic, va ser una iniciativa de Jordi Mora, músic experimentat, tant en l'àmbit de la direcció d'orquestra, com en el de la pedagogia. Mora és considerat un dels més destacats estudiosos de la fenomenologia del so i de la música. La dirigeix des del 1999. L'Orquestra Segle XXI també oferirà un altre concert al Teatre l'Atlàntida de Vic el 13 de juliol.

Projecte pedagògic

El sabadellenc Miquel Felip és el coordinador de la formació i també n'és un dels músics titulars. Felip diu que combinen estudiants de grau superior de Música i Màster amb professionals. "No saltres aprenem del seu bagatge i ells és contagiem del nostre entusiasme". A vegades, indica Fe-

lip "la música orquestral té molt desgast perquè has de muntar les coses corre a cuita, i en la nostra orquestra això no passa". Ben al contrari, "Mora va concebre la idea d'una formació orquestral que tingués una total reciprocitat entre músics veterans i estudiants de la música, amb una entrega a la música –com diu ell– sense fissures", assenyala Felip, que afegeix que també "treballa les obres dels grans compositors simfonics amb tota la profunditat a la qual es pugui arribar".

L'orquestra interpreta les grans obres seguint de forma fidedigna les partitures originals, en ordre cronològic i sense màcula "el que fem és realitzar sonorament el què el compositor va escriure". Pel que fa a la interpretació de la simfonia de Beethoven, Felip recorda que en el seu moment "no es va poder fer. Era l'assignatura pendent de l'orquestra fins al 2018".

El finançament

Felip admet que arrossegar aquest volum de persones amunt i avall suposa una enorme dificultat. "Sufragar això, és un miracle". Trobar un lloc d'assaig també va ser tot una aventura. Finalment, ha estat a l'auditori del centre cívic Sant Oleguer, on s'ha donat cabuda a més de 170 persones. L'orquestra està formada per 92 músics d'orquestra, 80 del cor i 4 solistes. Després de deu anys a Godella (País Valencià) on gaudien d'una subvenció, van decidir tornar a Catalunya.

Un cop aquí, "un dels handicaps amb els quals ens trobem és que no tenim finançament". D'aquí que una de les iniciatives per sufragar l'estada dels estudiants a la nostra ciutat, ha consistit a buscar cases d'acollida. Finalment, han estat 45 famílies sabadellenques les que s'han mostrat disposades a acollir-los. Un dels eixos del projecte musical és aconseguir que "ningú es quedi fora", afirma el coordinador de la formació. Per aquesta mateixa raó s'ha buscat una solució a l'estada dels músics a la ciutat, "perquè justament són aquestes persones les que tenen un nivell d'entrega enorme", afegeix.

D'altra banda, També ha rebut ajut d'algunes empreses de la ciutat. Felip reconeix que "quan no tens el suport econòmic de l'administració t'has d'inventar les mil i una". Un d'aquests invents, ha consistit en una campanya de mecenatge, que va des de tiquets i abonaments als concerts, a poder viure els assaigs des de dins la secció que escull el donant. "Així pots comprovar com patim els músics", diu amb bon humor.

El mecenatge ha estat, diu Felip "una aportació clau", donada la magnitud de l'obra que l'orquestra interpretarà aquest diumenge al Palau. Això no obstant, el que sí que lamenten des de la direcció de l'orquestra és no haver pogut aconseguir data per oferir un concert gratuït a la ciutat, com agraïment per l'acollida rebuda.

Imatges de l'assaig de l'Orquestra Segle XXI al Centre Cívic Sant Oleguer. / **ÓSCAR ESPINOSA**

Està formada per 92 músics d'orquestra; 80 del cor i 4 solistes

L'orquestra interpreta les grans obres per ordre cronològic

Crònicamúsica

Oriol Pérez Treviño

Amateurs i professionals

Cor MadrigalDirecció: Mireia Barrera
Palau de la Música Catalana,
diumenge 7 de juliol del 2019

El Palau de la Música va acollir diumenge el concert de comiat de Mireia Barrera com a directora musical del Cor Madrigal. I ho ha fet després de 26 anys d'entrega màxima i un nivell que, a judici de la ja extitular de la formació fundada per Manuel Cabero el 1950, és el màxim que pot assolir un cor amb una dedicació i estructura com la de l'actual Madrigal. Com ja era d'esperar, els continguts del programa van ser una declaració de l'ambició artística que sempre ha caracteritzat la directora terrassenca. I això és d'agrair. A Catalunya, en l'actual panorama coral amateur, s'ha anat avançant, fora d'algunes excepcions, a una edulcoració generalit-

zada dels repertoris i, el més greu, s'han normalitzat els superficials muntatges simfonicocorals de grans obres a partir de la simple suma de diferents entitats amb molt pocs assaigs. Aquesta realitat ha anat en detriment del con-

El concert va ser una declaració de l'ambició artística de Mireia Barrera

cepte d'un treball continuat com el que requereix aquest nivell amateur. Tot i la naturalesa no professional del Cor Madrigal, és cert que no és gens freqüent escoltar un cor de casa nostra amb un programa internacional amb grans obres polifòniques d'autors del segle XX com Janáček, Hindemith i Brit-

El Madrigal, diumenge al Palau de la Música ■ MARC POMEROL

ten. I menys encara ordir, desacomplexadament, una segona part amb potents mostres de la literatura coral de compositors com els nostres Toldrà, Serra, Ricard Lamote de

Grignon, Oltra o, fins i tot, amb la inclusió d'una mirada en femení amb les punyents i divertidíssimes *Estellesianes* de Mariona Vila. Un programa propi de professionals.

No deu ser aquí l'espai més adient per cantar les ja prou conegudes virtuts de l'instrument polifònic del Cor Madrigal, del qual Pere Lluís Biosca agafa el relleu, ni tampoc per des-

criure el resultat sonor reeixit i brillant com l'escoltat diumenge. El sotasignat no es pot estar de reflexionar sobre per què Catalunya no ha estat capaç, encara, de crear un cor professional com el que, a judici de Barrera, es necessita per fer la música vocal tal com ella va aprendre a fer al capdavant de cors professionals de Granada i Madrid. No ens queda cap mena de dubte que el Cor Madrigal, amb Biosca, queda en molt bones mans, però molts que érem diumenge al Palau ens emportàvem la sensació que, difícilment, mai serem un país de veritat si no som capaços de construir un cor nacional professional. Els romàntics no dubtaven que la música coral era el reflex de l'ànima i un termòmetre moral de l'estat de la nació. Potser això explica a on som.

► 9 Julio, 2019

El músic brasiler va magnetitzar la seva legió de devots als jardins de Pedralbes

Gilberto Gil, bossa familiar

ESCENARIS

Esteban Linés

Barcelona

Gilberto Gil és una cara coneguda als escenaris de la ciutat, com testimonien els seus dos últims concerts –amb un altre gran artista de la música del seu país, Caetano Veloso– en recintes tan nobles com el Liceu (2015) i el Palau de la Música (2016). La seva sempre agraïda tornada a la ciutat, al Festival Jardins de Pedralbes, la va fer dins de la gira europea de la seva última obra discogràfica, *Ok ok ok*, una bonica, personal i conscienciada mostra del seu moment artístic i vital.

Aquest cop el músic, compositor i guitarrista de Salvador de Bahia va venir amb els set músics que integren la seva banda d'acompanyament, entre els quals els seus fills Nara, José i Bem, i també una de les seves netes. I s'hi va afegir en un parell de temes i als bisos la cantant Roberta Sá, esplèndida vocalista de Natal. El conjunt va funcionar de manera molt satisfactòria, tant en el suport rítmic com en la riquesa del detall. Amb aquest suport multiestilístic i amb un bagatge vital i musical que el converteixen en referència del Brasil modern, Gilberto Gil va oficiar empàtic (i notable de veu) un concert que va magnetitzar la legió de devots presents, i va demostrar als 77 anys

que encara té gloriosa corda.

Vestit amb tons clars, camisa de màniga llarga i sandàlies, l'alquimista de la nit va començar amb una primera part concentrada a presentar el seu *Ok ok ok*, que va ser la porció de la nit més genuïnament bossanovera i en què es va poder percebre la influència que continua tenint en la seva música el seu venerat João Gilberto, que va morir dissabte i a qui va dedicar l'emotiva *Se eu quisesse falar com Deus*.

Gil, un dels pares del tropicalisme, va concebre i va compondre els temes del seu últim àlbum com a resultat dels preocupants problemes de salut que va tenir no fa gaires anys, un tràngol de què va sortir victoriós, i va abocar aquesta circumstància en dues peces, com ara *Quatro pedacinhos*, que va interpretar ahir a la nit. Com va dir, "és un disc que homenatja la qualitat de vida i la salut".

Durant els més de vint temes, Gil i els seus van revisar les seves peces més recents (però no extensament, com als seus concerts brasilers) i van picotejar en el seu ampli i heterogeni cançoner. Així, van aparèixer peces creients (*Andar com fé*), alienes com *Ilê ayê (que bloco é esse)* o *Nossa gente*, per moure els malucs (*Na real*) o dedicada a un net seu (*Sereno*). I van acabar amb el *Maracatu atômico*, de Jorge Mautner. En el període de propines estaven previstes *Extra* i *Toda menina bahiana*.●

ALEX GARCIA

Gil va actuar acompanyat de tres fills i una neta

L'IDIOMA DE LA ROSALIA

MARTA ROJALS

«Ella sola té més poder d'influir sobre el prestigi del català que trenta mil campanyes bon-rotlletes i institucionals que no arribaran mai a qui s'adrecen, ni hi connectaran mai»

‘La Rosalia’: així comença la cançó de la qual a hores d’ara ja ha parlat tothom: amb aquest ‘la’ que declara intencions i que, m’aventuro, fent lletrisme-ficció, si en lloc de presentar una Rosalia hagués anunciat una Elena o una Aurembiaix potser també hauria estat un ‘la’, perquè l’apòstrof que toca en molts noms propis va de baixa entre les generacions que ens enterraran. I, en fi, que només començar ja estic fent allò que no volia fer: no és culpa de la talentosa artista universal (dit sense ironia, que ens coneixem) que als catalanets ens hagi agafat per projectar-hi les pròpies filies, fòbies i frustracions amb la llengua que hi compartim. Tu a la teua, Rosalia, i naltros a la nosta, que és rondinar.

S’ha parlat molt dels barbarismes del ‘F*cking Money Man’ –l’anecdòtic ‘cumpleany’s– com a símptoma de no sé què. I, com era previsible, han sortit tot d’oportunistes que n’han fet la bandera simbòlica de la rendició: el català genuí (el procés d’independència, volen dir) està acabat, aixequen les mans i lliureu els pronoms febles (llegiu Resina en l’**article definitiu** sobre la qüestió). Però no és feina de la Rosalia de salvar-nos a ningú de res, no faltaria sinó –‘només faltaria’, hauria escrit servidora–; i, sense que sigui tampoc feina seua, una cosa és clara –‘està clara’, escric, també, espontàniament–: ara mateix, ella sola té més poder d’influir sobre el prestigi del català que trenta mil campanyes bon-rotlletes i institucionals que no arribaran mai a qui s’adrecen, ni hi connectaran mai. No passa res per reconèixer-ho, però hi ha el detall que dèiem: no és feina seua ni ho ha de ser.

Amb la Rosalia ens ha passat l’estranyesa aquesta de quan caminem per la Rambla de les Flors o per Singapur, que de cop sentim un accent familiar i etzibem un cop de colze a l’acompanyant: ‘Mira, catalans’. O de quan som en una cafeteria urbana i els catalanoparlants de la taula del costat no canvien d’idioma per adreçar-se al cambrer racialitzat, nascut i escolaritzat en aquest seu país. O de quan ens apuntem a un màster i qui l’imparteix ho fa en català, i encara més estrany: no anima el públic que li ho censurin mitjançant la llei del ‘si un sol alumne ho demana’. La diferència, aquesta vegada, és que la Rosalia ha fet aixecar l’orella als qui ja hi vivien bé, sense trobar a faltar el català enlloc. Perquè l’artista l’ha ficat a totes les orelles –tant si es vol com si no es vol, que deia la sardana– sense el permís de ningú.

Ara bé, més enllà que els fans de l'altra punta de món s'interessin per l'idioma de la Rosalia als comentaris de YouTube, o que els castellanovisquents d'aquí exerceixin el català durant dos minuts mentre canten 'només vull veure bitllets de cent', pel que fa a la normalització, no sé quin impacte pot tenir aquesta cançó que no el pugui tenir qualsevol altra en català del vastíssim panorama musical d'allà on és propi. De moment, l'anècdota, més que per animar a parlar *en* català, ha servit per animar a parlar *del* català, un bla-bla estèril on l'estat de salut de la llengua, una vegada més, s'ha rebaixat a un simple estat d'opinió, a un 'jo crec que' particular equiparat a prova empírica. Ho veiem clarament a les tertúlies, on els opinadors que no els cau cap anell per confessar-se inexperts en temes jurídics, científics o futbolístics, a l'hora de parlar de sociolingüística pontifiquen com catedràtics sobre un pedestal.

Rosalía, amb el Cor Jove de l'Orfeó Català al lliurament dels premis Goya. ACN

En aquest context que tothom hi diu la seua, servidora inclosa, també han parlat els 9.000 enquestats sobre l'ús del català per part del Departament de Política Lingüística de la Generalitat: es veu que un 81,2% [diu que] el sap parlar i un 65,3% [diu que] el sap escriure, i servidora ja té ganes que m'enquestin sobre si sé rus per a presumir que sé rus. Després agafes la lupa i veus que, en territori metropolità, com a llengua habitual amb

prou feines si el tenen el 27,5%, però tu tira: 'L'ús del català creix i s'allunya del perill de ser minoritari', titula gens innocentment un diari espanyolista, posant la base del que serà el missatge –me la jugo, ara no ho puc saber– dels totòlegs a la població rasa: que tot això que els passa als entestats a viure en català és psicològic, que la realitat és el que diuen els titulars interessats.

I així és com els anticatalanistes –quins experts, redeu– amplien la base entre aquells que es consideren catalanistes: implantant la idea que la voluntat d'una plena normalització lingüística és una paranoia de bojos i obsessius, un grapat de gent insaciable que rondina per quatre barbarismes quan una gran creadora els fa el favor de cantar en català sense cap necessitat. Així de petits ens hem tornat, despullats de la mínima dignitat per exigir, ja no un nivell competent als catalans escolaritzats, quina gosadia!, sinó que les respostes d'ús de la llengua per part d'uns enquestats no passin com a proves de l'ús real. ■

CULTURA 9 juliol 2019 2.00 h

MÚSICA

El fons de Ros Marbà, a l'arxiu de l'Orfeó Català

El músic Antoni Ros Marbà JUANMA RAMOS.

X.C

La presidenta de l'Associació Orfeó Català, Mariona Carulla, i Antoni Ros Marbà formalitzaran avui a les 18 h la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (Cedoc). El fons, que ja es va dipositar el març del 2018, ara ja està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del **Cedoc**. Format per tretze capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies, programes dels seus primers concerts i documentació més recent, aquest fons musical representa només una petita part del total que Ros Marbà té a casa seva. Hi sobresurt especialment l'esborrany de la partitura d'*El giravolt de maig*, hològrafa del mateix Eduard Toldrà, i també diverses composicions del mestre Antoni Ros Marbà.

Antoni Ros Marbà cedeix part del seu fons musical al Centre de Documentació de l'Orfeó Català

El fons és al CEDOC des de març del 2018 i ara està disponible en línia a través del catàleg d'arxiu

00 1 min. BARCELONA 08/07/2019 14:41

ACN

0

Comparteix

Guarda

Antoni Ros Marbà en una imatge d'arxiu / FRANCESC MELCION

El director d'orquestra i compositor català Antoni Ros Marbà ha cedit part del seu fons musical al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC). Aquest dimarts se celebrarà l'acte de cessió amb la presència del músic i de Mariona Carulla, presidenta de l'organisme, tot i que el fons ja és al Centre des de març del 2018, quan la institució va organitzar una exposició dedicada al 80è aniversari del director.

Ara tot el material està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del CEDOC, i consta de 13 capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies i programes dels seus primers concerts. Marbà també ha donat documentació més recent, nombrosos retalls de premsa, composicions manuscrites pròpies i d'altres compositors, programes de concert i cartells, a més de correspondència i contractes que testimonien la seva activitat com a director al capdavant d'orquestrades internacionals.

Destaca l'esborrany de la partitura d' 'El giravolt de maig', hològrafa d'Eduard Toldrà, i també diverses composicions del mateix Marbà, com les sardanes 'Alimara', 'De Figueres a Portlligat' i 'Tres homenatges', obra dedicada a Eduard Toldrà, Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge. És igualment rellevant un petit fons de biblioteca que conté dotze facsímils d'obres d'autors universals, com ara Bach, Chopin, Beethoven, Mozart i Mahler.

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_87192a98?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_87192a98%3Fs%3Dt&via=ARAcultura&text=Anton)

7 Juliol 2019

NOTÍCIES BARCELONA

EL CENTRE DE DOCUMENTACIÓ DE L'ORFEÓ CATALÀ ACULL EL FONS MUSICAL D'ANTONI ROS MARBÀ

anna carreras i aubets

Mariona Carulla, presidenta de l'Associació Orfeó Català, i Antoni Ros Marbà formalitzaran el 9 de juliol de 2019 (18 h.), la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC). El fons, que ja es va dipositar el mes de març del 2018, ara ja està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del CEDOC.

Aquest fons musical, que representa només una petita part del seu total que té actualment a casa seva, completa el gran nombre de documents existents al Centre relacionats amb l'activitat artística del mestre Antoni Ros Marbà, referent català de la direcció orquestral nacional i internacional, que així reforça encara més el seu vincle amb el Palau de la Música Catalana i l'Orfeó Català existent al llarg de tota la seva carrera. El maig del 2018, amb motiu de la donació del fons, el CEDOC va organitzar una exposició dedicada al 80è aniversari de Ros Marbà.

El fons consta de 13 capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies i programes dels seus primers concerts, així com documentació més recent, nombrosos retalls de premsa, composicions manuscrites pròpies i d'altres compositors, programes de concert, cartells, i correspondència i contractes que testimonien la seva activitat com a director al capdavant d'orquestres internacionals.

Hi sobresurt especialment l'esborrany de la partitura d'*El giravolt de maig*, hològrafa del mateix Eduard Toldrà, i també diverses composicions de Ros Marbà, com les sardanes *Alimara*, *De Figueres a Portlligat*, *Quatre vegades vint*, la cantata infantil *El concert desconcertant* o *Tres homenatges*, obra dedicada a Eduard Toldrà, Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge. És igualment rellevant un petit fons de biblioteca que conté dotze facsímils d'obres d'autors universals, com ara Bach, Chopin, Beethoven, Mozart o Mahler.

A la imatge, Antoni Ros Marbà fotografiat per Antoni Bofill.

Etiquetes: [Antoni Ros Marbà](#) · [Centre de Documentació de l'Orfeó Català](#) · [fons musical](#)

Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà. Els camps necessaris estan marcats amb *

Comentari

Nom *

Cercar

**FABRICACIÓ DE MOBILIARI I
MAQUINARIA PER A LA HOSTELERIA**

NOVA INOX

DIMARTS, 9 DE JULIOL DE 2019 - EDICIÓ 348

La República

El Centre de Documentació de l'Orfeó Català acull el fons musical d'Antoni Ros Marbà

ACN Barcelona.-Mariona Carulla, presidenta de l'Associació Orfeó Català, i Antoni Ros Marbà formalitzaran aquest dimarts la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació [...]

AGÈNCIES | 08/07/2019

Facebook

Twitter

WhatsApp

Telegram

Correu

ACN Barcelona.-Mariona Carulla, presidenta de l'Associació Orfeó Català, i Antoni Ros Marbà formalitzaran aquest dimarts la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC). El fons, que ja es va dipositar el mes de març del 2018, ara ja està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del CEDOC. El fons consta de 13 capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies i programes dels seus primers concerts, així com documentació més recent, nombrosos retalls de premsa, composicions manuscrites pròpies i d'altres compositors, programes de concert, cartells, i correspondència i contractes que testimonien la seva activitat com a director al capdavant d'orquestrats internacionals.

De tot el fons, hi sobresurt especialment l'esborrany de la partitura d'"El giravolt de maig", hològrafa del mateix Eduard Toldrà, i també diverses composicions de Ros Marbà, com les sardanes 'Alimara', 'De Figueres a Portlligat' o 'Tres homenatges', obra dedicada a Eduard Toldrà, Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge. És igualment rellevant un petit fons de biblioteca que conté dotze facsímils d'obres d'autors universals, com ara Bach, Chopin, Beethoven, Mozart o Mahler. Com ha explicat el Palau de la Música, aquest fons musical representa només una petita part del seu total que té actualment a casa seva i completa el gran nombre de documents existents al Centre relacionats amb l'activitat artística del mestre Antoni Ros Marbà, referent català de la direcció orquestral nacional i internacional, que així reforça encara més el seu vincle amb el Palau de la Música Catalana i l'Orfeó Català existent al llarg de tota la seva carrera. El maig del 2018, amb motiu de la donació del fons, el CEDOC va organitzar una exposició dedicada al 80è aniversari de Ros Marbà.

ET POT INTERESSAR...

Aquesta assegurança de salut està arrasant a Espanya. Des de 12 € / mes!

El Grial d'Aprimar-se
Perd 12 kg en dues setmanes. Prova-ho i digues adeu a les dietes

Paguen 27% menys de llum.
Canviaren a una nova companyia elèctrica i ara estalvien 200 € / an

OPINIÓ

Vostès que poden... Pactin un gran acord independentista

JOAN PUIG 08/07/2019

De què va tot això de la Diputació

El Centre de Documentació de l'Orfeó Català acull el fons musical d'Antoni Ros Marbà

Consta de 13 capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies i programes dels seus primers concerts

ACN Barcelona.-Mariona Carulla, presidenta de l'Associació Orfeó Català, i Antoni Ros Marbà formalitzaran aquest dimarts la cessió de part del fons musical del director i compositor al Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC). El fons, que ja es va dipositar el mes de març del 2018, ara ja està catalogat i disponible en línia a través del catàleg d'arxiu del CEDOC. El fons consta de 13 capses d'arxiu amb documentació acadèmica, fotografies i programes dels seus primers concerts, així com documentació més recent, nombrosos retalls de premsa, composicions manuscrites pròpies i d'altres compositors, programes de concert, cartells, i correspondència i contractes que testimonien la seva activitat com a director al capdavant d'orquestrades internacionals.

De tot el fons, hi sobresurt especialment l'esborrany de la partitura d'«El giravolt de maig», hològrafa del mateix Eduard Toldrà, i també diverses composicions de Ros Marbà, com les sardanes 'Alimara', 'De Figueres a Portlligat' o 'Tres homenatges', obra dedicada a Eduard Toldrà, Frederic Mompou i Xavier Montsalvatge. És igualment rellevant un petit fons de biblioteca que conté dotze facsímils d'obres d'autors universals, com ara Bach, Chopin, Beethoven, Mozart o Mahler. Com ha explicat el Palau de la Música, aquest fons musical representa només una petita part del seu total que té actualment a casa seva i completa el gran nombre de documents existents al Centre relacionats amb l'activitat artística del mestre Antoni Ros Marbà, referent català de la direcció orquestral nacional i internacional, que així reforça encara més el seu vincle amb el Palau de la Música Catalana i l'Orfeó Català existent al llarg de tota la seva carrera. El maig del 2018, amb motiu de la donació del fons, el CEDOC va organitzar una exposició dedicada al 80è aniversari de Ros Marbà.

2. Juli 2019, 18:56 Kurzkritik

Unirdisch schwerelos

Die Philharmoniker unter Gustavo Dudamel

Von Paul Schäufele

Der Riss der Welt geht auch durch diese Symphonie: Gustav Mahlers Zweite pendelt zwischen Volksfest und Requiem, Schrei und Schweigen, Schreckensvision und Erlösungsmysterium. Die Münchner Philharmoniker unter Gustavo Dudamel vollziehen die integrative Werkstruktur nach - in Mahlers Zauberkasten finden sich Lieder, Märsche, Dies-Irae-Metamorphosen -, ohne das Werk in fahriger Episodenhaftigkeit ausfransen zu lassen. Über Kontrastgestaltung setzt Dudamel Klammern. So wirkt der Kopfsatz zunächst flüchtig, als hätten es die Teilnehmer der Totenfeier eilig gehabt.

Betont gemütlich dagegen schleicht sich der zweite Satz ein. Dudamel gestaltet das Ländler-Idyll mit kammermusikalischer Raffinesse, von denen sich die Moll-Passagen verschoben absetzen. Nicht minder skurril wirkt der scherzoartige Mittelsatz, die instrumentale Fischpredigt. Kurvig und flott steuert man in die Sinnlosigkeit, der mit einem panischen Schrei das Ende bereitet wird. Die dynamische Spannweite ist enorm. Doch am faszinierendsten wirken die Momente absoluter Stille, weil hier spürbar wird, wie die Dramaturgie des Abends aufgeht: Ein Publikum hält den Atem an. Inmitten der Panik markiert das "Urlicht" den Ruhepol, von Tamara Mumford als warmes Schimmern präsentiert, bevor der monumentale Finalsatz mit gewaltigen Klangmassen hereinstürzt.

Sehr viel mehr als am Anfang nimmt sich Gustavo Dudamel hier Zeit, die komplexe Motivarbeit zu durchdringen, Charakteristisches hervorzuheben, auch die kompositorische Geschwätzigkeit Gustav Mahlers herauszustellen. Lächerlichkeit und Größe liegen nah beieinander, hier vereinen sich Ideen vom Jüngsten Gericht mit munter stampfend dargebotener Marschmusik. Unirdisch schwerelos darüber legen sich die Stimmen des Chores (Orfeó Català und Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana) sowie der filigrane Sopran der israelischen Sängerin Chen Reiss. Ovationen für eine zwingend durchgeführte Apotheose.

URL: <https://www.sueddeutsche.de/kultur/kurzkritik-unirdisch-schwerelos-1.4508052>**Copyright:** Süddeutsche Zeitung Digitale Medien GmbH / Süddeutsche Zeitung GmbH**Quelle:** SZ vom 03.07.2019

cultura música

Gira de comiat del Cor Madrigal per a la directora Mireia Barrera

Després de 26 anys, la directora del Cor s'acomiada

Redacció | diumenge, 7 de jul. del 2019, a les 20.21

0:00

0:47

La **directora titular del Cor Madrigal**, Mireia Barrera, **s'acomiada** del càrrec després de **26 anys** de feina ininterrompuda. El **Cor Madrigal** ha organitzat una **gira de comiat** en honor seu, el qual inclou un programa **ple d'obres significatives** i representatives de la **trajectòria** que han viscut sota la direcció de Mireia Barrera. La gira de comiat va començar a Girona i ha passat pel **Palau de la Música Catalana**. El seu punt final serà a l'Estany el 31 d'agost.

Varietat d'obres

directes

ja que els va suposar un **repte**, i per aquest motiu les han treballat **durant anys**. La **segona part inclou obres d'autors catalans**, les peces que sempre els han acompanyat, ja que des que es **va fundar el 1951** el Cor ha mostrat una **especial atenció** per la **divulgació d'autors catalans**. A més, sempre ha mostrat preferència pel **repertori dels segles XX i XXI**.

Directora durant un quart de segle

Mireia Barrera afirma que **mitja vida de directora** del Cor Madrigal ha estat clau en la seva vida. Ha après **tot el que sap de l'ofici** amb el Cor, ja que les **seves primeres obres** eren com a **estudiant**. Les primeres obres amb **orquestra** també les van **començar junts** i, a més, es van **atrevir** amb **programes agosarats** que a Catalunya **no s'havien vist mai**.

etiquetes

— concerts — música coral

també et pot interessar

cultura

Kylie Minogue tanca la desena edició del festival Cruïlla

7 de juliol de 2019

cultura

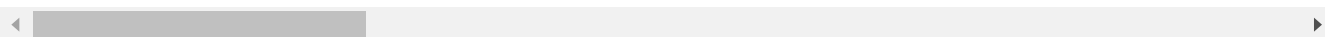
El Cruïlla tanca amb 77.000 espectadors l'edició més "pluridisciplinària"

7 de juliol de 2019

cultura

El CaminArt del Carr celebra el 10è anive

7 de juliol de 2019

el més vist

La Guàrdia Urbana precinta les graelles de La Caseta del Migdia, a Montjuïc

directes

Dos atletes del piano

Elsa Álvarez Forges. Barcelona.

4.07.2019

El cicle **Palau 100 Piano** ha tancat amb un concert tan esplèndid com original. El convidat no ha estat un, sinó dos pianistes. Els germans **Lucas i Arthur Jussen** són dos joves holandesos de 26 i 23 anys, respectivament, prims, amb ulls clars i cabells d'or, dotats de gran talent i intel·ligència. Van abordar un programa exigent i compromès amb passió i creativitat.

Lucas&Arthur Jussen. Marco Borggreve

Es va produir una alternança entre peces per a piano a quatre mans i peces per a dos pianos. Van començar amb dos corals de Bach transcrits per a quatre mans per l'hongarès György Kurtág. Abans de començar, els germans Jussen, asseguts en una banqueta individual, van estar una bona estona observant el públic, que no deixava de fer un petit soroll rere un altre.

La segona peça va ser la *Sonata per a dos pianos*, KV 448 de Mozart. Aquí els germans Jussen van mostrar un domini fantàstic de la tècnica pianística, i sobretot, una compenetració molt gran entre tots dos, com si toquessin un sol instrument. Van abordar els passatges de velocitat ràpida amb gran facilitat i

desimboltura. Els dits de tots dos anaven perfectament acompassats, les escales i els trinats ara de l'un ara de l'altre sonaven en equilibri diàfan. El so de tots dos era també molt igualat. L'*Andante* va ser una meravella de lirisme, amb un so cristal·lí, pristi i delicat.

El Schubert que venia després, el *Lebensstürme*, D. 947, tornava a ser a quatre mans, i aquí els germans Jussen van perdre una mica el control sobre les tecles. *Lebensstürme* és una peça amb un ritme molt marcat i els dos músics van fer un abús dels *ritardando*, diluint així aquest sentit del ritme. Sens dubte, l'obra presenta una gran dificultat tècnica, amb creuaments sovintejats entre les mans de tots dos, i els germans Jussen no van saber definir prou bé les frases de la partitura. El cosmos ordenat de Schubert massa vegades perdia claredat i derivava en un petit caos. Potser els dos pianistes, malgrat ser primers, estaven un xic incòmodes en una banqueta individual i no es podien esplaïar a pler? Però la petita relliscada en Schubert no va entelar el concert, que va continuar amb tres fragments curts de Frederic Mompou, *Comptines*, d'un to humorístic.

Els germans Jussen van tocar-ho mostrant-ne l'estil impressionista, ple de llum. La segona part estava dedicada exclusivament a la peça que donava títol al concert: *La consagració de la primavera* de Stravinski. La versió per a dos pianos la va fer el mateix compositor, d'una obra que de fet era un encàrrec dels Ballets Russos de Diaghilev. És ben sabut que la versió per a orquestra és espectacular, amb una exploració sonora total i uns ritmes bruscós i abruptes. En la versió per a dos pianos, els germans Jussen van desplegar tots aquests elements en una varietat colorística impressionant. Es tornaven a veure tots dos en estat màxim de concentració i compenetració. Semblava gairebé l'efecte d'un mirall veure'ls tocant l'un davant de l'altre. Van carregar l'obra de rauxa i de força, però sempre amb una gran precisió en l'execució de totes les notes.

Els joveníssims germans Jussen estan fent una carrera internacional important i ja han fet sis enregistraments per a Deutsche Grammophone. El seu debut a Barcelona ens ha fet comprovar en directe que darrere el màrqueting hi ha dos músics molt sòlids.

CONCURSOS I PREMIS

L'Orfeó Català i la FCEC donen a conèixer els guanyadors dels concursos de composició respectius

8 Juliol, 2019

per Redacció RMC

La Festa de la Música Coral, en la qual s'estrenaran les obres premiades, tindrà lloc el 23 de febrer de 2020 al Palau de la Música Catalana.

L'Orfeó Català i la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC) han anunciat els premiats del III Concurs Internacional de Composició Coral de l'Orfeó Català i també el veredict de dels VIII Premis Catalunya de Composició Coral (que promou la FCEC), tots dos certàmens convocats el 2018.

Les obres premiades s'estrenaran en el marc de la Festa de la Música Coral que tindrà lloc el 23 de febrer de 2020 al Palau de la Música Catalana. La Festa de la Música Coral, organitzada per l'Orfeó Català, és una celebració de tota la família coral catalana, gràcies a la col·laboració

de la FCEC. L'esdeveniment facilita la nova creació de música coral, tant a nivell nacional com internacional, i alhora la recuperació significativa del patrimoni musical de compositors catalans d'èpoques anteriors. L'acte comptarà amb la presència dels compositors, que recolliran els premis. Els

cors que participaran en aquesta edició seran el Cor Anton Bruckner(Júlia Sesé, directora), Cor Femení Voxalba(Elisenda Carrasco, directora), Cor Infantil de l'Orfeó Català (Glòria Coma i Pedrals, directora) i el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (Xavier Puig, director). Júlia Sesé dirigirà aquest concert.

Veredictes del III Concurs Internacional de Composició Coral de l'Orfeó Català

- Premi Maria Font Bernaus, a la millor composició coral per a cor mixt: *Ave Maris Stella* de Josep Ollé i Sabaté.
- Premi a la millor composició coral per a veus iguals: *CXLVI* de Laura Gustovska
- Premi a la millor composició per a cor infantil: desert
- Menció especial a la Millor obra sobre text català: *Excelsior* d'Anna Campmany, sobre text de Joan Maragall (categoria cor mixt)
- Mencions extraordinàries: *Clavellets vermells* de Marian Márquez de Gopegui (categoria cor femení) i *Contracop* de Jordi Font (categoria cor infantil).

El jurat encarregat de la deliberació dels premis va estar format per Simon Halsey, director artístic dels cors de l'Orfeó Català i assessor artístic del Palau de la Música Catalana; Xavier Puig, director del Cor de Cambra del Palau; Glòria Coma i Pedrals, directora del Cor Infantil de l'Orfeó Català; Elisenda Carrasco, directora del Cor Femení Voxalba; Júlia Sesé, directora del Cor Anton Bruckner; Carles Prat Vives, compositor, i Gerard López Boada, compositor.

Veredictes dels VIII Premis Catalunya de Composició Coral, de la FCEC

- Premi a la millor composició de música coral *a cappella* sobre un text en llengua catalana, per a veus mixtes de nivell de dificultat interpretativa mitjà: premis *ex aequo*: *Unes flors que s'esfullen* de Bernat Giribet Sellart i *Boira* de Jordi Sansa Llovich.
- Premi a la millor harmonització *a cappella* de cançons tradicionals dels territoris de parla catalana, per a veus mixtes de nivell de dificultat interpretativa mitjà: *Mare vull casar-me* de Sergi Bosch Alcaina.

-Les categories de composició de música coral *a cappella* sobre un text en llengua catalana, per a veus iguals, i el d'harmonització *a cappella* de cançons tradicionals dels territoris de parla catalana, per a veus iguals, han quedat deserts.

La vuitena edició dels Premis Catalunya de Composició Coral, de la FCEC, ha tingut una participació majoritàriament catalana, però també d'altres països. En total s'hi van presentar 38 obres. El jurat d'aquesta edició va estar format per Montserrat Rios, pianista; Xavier Pastrana, director de cors; Josep Lluís Valldecabres, compositor; Bernat Vivancos, compositor, i Pere Mateu Xiberta, compositor i director de cors.

Història de la Festa de la Música Catalana

L'any 1904 l'Orfeó Català va promoure la primera Festa de la Música Catalana. Una Festa que s'esdevingué entre els anys 1904 i 1922. Prenent com a model els Jocs Florals de poesia organitzats per l'Ajuntament de Barcelona, la Festa de la Música Catalana tenia com a finalitat impulsar la composició coral i instrumental i premiava en diverses categories les millors composicions (per a veus mixtes, veus blanques, cors d'homes, cors femenins, composicions de cambra, simfòniques, etc.).

La Festa de la Música Catalana es va crear amb la intenció d'incrementar el catàleg coral d'autors catalans en una època de plena eferescència del món coral, amb la creació de noves corals, orfeons, però amb una evident i limitada producció coral d'autors catalans. El 28 de febrer de 2016 es va recuperar la iniciativa, adaptada a les necessitats i circumstàncies del segle XXI, i va gaudir d'un gran èxit de participació.

Imatge destacada: instant de la Festa de la Música Coral del 2018. ©

Antoni Bofill

La Jove Orquestra Nacional de Catalunya inaugura el cicle Estiu al Palau, que consta de set concerts

08/07/2019 - Palau de la Música Catalana

El proper divendres, 12 de juliol (Sala de Concerts, 20 h), la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC) inaugurarà el cicle Estiu al Palau, corresponent a la temporada 2019-20 del Palau de la Música Catalana, amb una selecció de *La bohème* de Giacomo Puccini. Sota la batuta del seu director titular, Manel Valdivieso, acompanyaran la jove orquestra els solistes escollits de la primera Acadèmia d'Òpera de la JONC, que interpretaran fragments de l'òpera del compositor italià. David Selvas n'ha fet la dramaturgia i la direcció d'escena.

Els dies 23 i 24 de juliol, en coproducció amb el GREC Festival de Barcelona, la companyia de circ contemporània Circa Contemporary Circus presentarà a la Sala de Concerts del Palau (20 h) el seu espectacle *En Masse*. Els acròbates estaran acompanyats pel tenor Hans Jorg Mammel i els pianistes Miquel Villalba i Jordi Masó. La companyia presentarà un original apropament a *La consagració de la primavera* d'Stravinsky i al *Viatge d'hivern* i *El cant del cigne* de Schubert, des del llenguatge de la dansa acrobàtica, sota la direcció visionària de Yaron Lifschitz.

El cicle continuarà els dilluns del mes d'agost amb quatre recitals de piano a la Sala de Concerts (20 h). Els protagonistes del teclat seran Daniel Ligorio (05/08/19), amb un programa dedicat a Debussy i Falla; Juan Pérez Floristán (12/08/19), amb *Quadres d'una exposició* de Mussorgski i obres de Ligeti i Beethoven; Martina Filjak (19/08/19), guanyadora del Concurs Internacional Maria de Canals de Barcelona 2008, amb obres de Rameau, Palestrina, Franck, Bach–Busoni, Schumann i Liszt–Donizetti, i, finalment, Evgeny Konnov (26/08/19), guanyador del Concurs Internacional Maria Canals de Barcelona 2018, amb obres de Beethoven, Stravinsky, Txaikovski i Rachmàninov.

FLAMA, Agència Cristiana de Notícies.